

На Българското
 и в Берлин

1.05.99

ДО
 КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
 НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

17 сс

ДОПЪЛНИТЕЛНИ СЪОБРАЖЕНИЯ

По к.д. N 6/1999 г.

Господа конституционни съдии,

С определение от 30 април 1999 г. по к.д N 6/1999 г. ни е предоставена възможност да изложим допълнителни съображения относно искането на 59 народни представители от 38-то Народно събрание за несъответствие с Конституцията на споразумението между Република България и Организацията на Североатлантическия договор за транзитно преминаване през въздушното пространство на Република България на въздухоплавателни средства на НАТО в рамките на операцията „Съюзна сила“, съставено от вербална нота на НАТО N 99/489 от 28 април 1999 г. и вербална нота на Министерството на външните работи на Република България N 55-07-310 от 28 април 1999 г. и анексите и приложенията към тях.

НЕ Е НАЛИЦЕ ДЕЙСТВИТЕЛЕН МЕЖДУНАРОДЕН ДОГОВОР. Представеното за ратифициране споразумение се състои от вербална нота на НАТО N 99/478 от 28.04.1999 г. и вербална нота на Министерство на външните работи на Република България N 55-07-310 от 28.04.1999 г. и анексите и приложенията към тях.

Българското правителство е водило преговори с НАТО без да е получило мандат от Народното събрание. Съгласно чл. 84, т. 11 от Конституцията само и единствено Народното събрание може да разрешава преминаването на чужди войски през нея. Транзитното преминаване на въздухоплавателни средства на НАТО през територията на Република България включва „личен състав, товари, техника, артикули и средства, необходими на НАТО“ - вж. т. 2 от нота на МВНР и т. 2 от нота

на НАТО. Единственият орган, който може да договаря преминаването на чужди войски или да дава мандат за такива преговори е Народното събрание. Указ N 1496 за участието на НРБългария в международни договори (ДВ, бр. 62 от 12.08.1975 г.) е непротивопоставим на чл. 84, т.11 от Конституцията. Като е дал такъв мандат Министерския съвет е действал в нарушение на конституционните си права.

Като друга страна по Споразумението е посочена организацията на Североатлантическия договор. Това обаче е една междуправителствена организация на държавите-членки на НАТО, която няма компетенции да сключва споразумения за преминаване, пребиваване, изпращане или приемане на войски. „Партньорство за мир“ е подписан между **държавите-членки** на Североатлантическия съюз и другите „поканени“ държави от техните държавни и правителствени ръководители. Съгласно „Споразумението между страните-членки на НАТО и страните-партньори, участващи в „Партньорство за мир“ относно статута на техните въоръжени сили“ (ратифицирано със закон от 37-то НС на 5 април 1996 г. - ДВ, бр. 33 от 1996 г. в сила от 28 юни 1996 г.):

„отчитайки, че въоръжените сили на една **държава-страна** по това Споразумение могат да бъдат изпратени и приети на територията на друга страна по договореност;

имайки предвид, че решенията за изпращане и приемане на въоръжени сили продължават да бъдат предмет на отделна договореност между заинтересуваните **държави страни**;

желаейки все пак да определят статута на въоръжените сили по време на пребиваването им на територията на друга **държава страна**;...“.

Съгласно Споразумение между страните по Североатлантическия договор относно статута на техните въоръжени сили:

„**Страните по Северноатлантическия договор**, подписан във Вашингтон на 4 април 1949 г.;

отчитайки, че въоръжените сили на една от страните могат да бъдат изпратени по договореност да служат на територията на друга страна;

имайки предвид, че решението за изпращането им и условията, при които те ще се изпращат, доколкото такива условия не се съдържат в това

Споразумение, ще продължават да бъдат предмет на отделни договорености между заинтересуваните страни;

желаейки все пак да определят статута на тези въоръжени сили по време на пребиваване на територията на друга страна по Споразумението;“.

Следователно, за да могат да преминават или пребивават войски на НАТО на територията (вкл. въздушното пространство) на Република България, тя трябва да сключи договори със държавите-членки на НАТО за това. Всякакви договорки със служители или административни органи на организацията на Североатлантическия договор, вкл. генералния секретар на НАТО противоречат на цитираните по-горе международни договори. Организацията на Североатлантическия договор не може да бъде страна по споразумение за преминаване или пребиваване на чужди войски през територията на Република България.

Сезиралите Конституционния съд поддържат искането си за несъответствие с Конституцията на това „споразумение“. В това искане е посочен чл. 24, ал. 1 от Конституцията, който задължава външната политика на държавата да се осъществява в съответствие с **принципите и нормите на международното право**. Тези принципи и норми на международното право най-ясно са изразени в преамбюла и глава първа на Устава на ООН. България е член на най-авторитетната и универсална международна организация. Членове на ООН са и преките участници в конфликта. Това „споразумение“ нарушава чл. 24 ал. 1 от Конституцията, защото чрез него се определя външна политика на Република България, която не само не е в съответствие, но е в пряко противоречие с общоприетите принципи и норми на международното право, утвърдени с Устава на ООН (чл. 2, т.т.1,4). „Споразумението“ не може да е действително и с оглед на чл. 103 от Устава на ООН.

При анализа на това „споразумение“ трябва да се има предвид становище на Общото събрание на ООН от 14.12.1974 г. за определението на „агресия“. Това е бомбандиране от въоръжени сили на една държава територията на друга държава или използването на каквото и да е оръжие на държава срещу територията на друга държава. В това становище на ООН изрично е посочено „една държава е агресор и когато предоставя

своята територия на разположение на друга държава за извършване на агресивен акт срещу трета държава". В искането народните представители посочват, че държавната територия има различни части, като една от тях е въздушната (Решение на КС N 6 от 12.07.1994 г.).

Поради изтъкнатите аргументи в искането на народните представители и допълнителните съображения, моля да постановите, че „споразумението“ не съответства на Конституцията.

1.05.1999 г.

НАРОДЕН ПРЕДСТАВИТЕЛ:

ЛЮБЕН КОРНЕЗОВ